

EL MANAMENT NOU

per JOSEF BLANK

El precepte de l'amor a Déu i al proïsme es troba ja a l'Antic Testament. En què consisteix, doncs, el que és *nou* que ens ha portat Jesús? Radica en això: que l'amor a Déu i l'amor al proïsme es corresponen de la manera més directa i immediata i estan perfectament acoblats l'un a l'altre. Allò que és característic de cadascun podria ser que a l'amor de Déu s'associa el concepte de *totalitat*, mentre que a l'amor al proïsme s'associa el de manca de fronteres i de límits. Però, certament, es tracta d'un sol i únic amor, el qual, pel que fa a tal, no pot quedar dividit.

No obstant això, l'amor a Déu i al proïsme no es confonen. De cap manera no es vol significar que l'amor al proïsme sigui ja en si mateix amor a Déu ni que Déu quedi d'alguna manera substituït per l'home. Pensar això constituiria un greu equívoc. Perquè el proïsme, com a tal, difícilment pot arribar a ser objecte absolut del nostre amor, almenys que es passin per alt les limitacions i deficiències de cadascú, amb els conseqüents tràgics conflictes que se'n deriven. O també, i millor dit, el fonament d'un amor radical al proïsme d'un amor que no s'apliqui a una imatge ideal de l'altre, sinó que valgui en tot cas per a l'home concret i real, tal com viu i sofreix, a l'home amb les seves limitacions i deficiències, mai no pot tenir la seva arrel en el propi home, sinó solament en el mateix amor absolut que ve de Déu i es dirigeix a Déu.

Ningú no ha expressat tan encertadament com Agustí la manera d'entendre l'amor a Déu: «Qui estima l'amor, estima Déu». Pel que fa a l'essència de Déu, l'amor és el fonament absolut i el criteri de tots els amors. A la pregunta sobre què cal entendre per amor, ja que els homes entenen coses molt diferents, es podria donar potser, aquesta resposta: què és l'amor resulta difícil de definir. L'amor es refereix a la conducta total de l'home; el seu criteri propi és en realitat la praxi, les obres de l'amor.